

Selvfølgelig må Gud holde af mig

VI KENDER det alle sammen:

Når *de andre* svigter – ikke møder op til møderne, ikke gider give en hånd med for at ordne de praktiske ting, ikke er til at formå at tage et medansvar for, at fællesskabet skal fungere – så sker der ofte noget med os.

Mere eller mindre berettiget føler vi skuffelse over *de andre*. Men ikke nok med det. Dybt, dybt inde i os er der noget, der fortæller os, at Gud *må* kunne li' os, holde af os, elske os, fordi *vi* ikke svigter som *de andre*.

Selvfølgelig er det rigtigt, at Gud kan li', at vi ikke svigter. Alligevel skal vi ikke lade os narre af den indre stemme. Begrunder vi nemlig Guds kærlighed i det, vi er, og i det, vi gør, gør vi Guds kærlighed meget lille. Den er begrundet i ham selv og i hans Søn.

Det menneske, der – måske ubevidst – begrunder Guds kærlighed hos sig selv, når livet lykkes, finder ingen trøst den dag, det hænger ude i tovene som den mislykkede.

ELLER:

Når *de andre* døbte – vore medmennesker – ikke vil have noget med Gud at gøre, lever deres eget liv, spiller deres eget livs herrer og damer, ikke er til at få med til møder og gudstjenester, trækker på skuldrene af os, kort og galt: hverken vil have

med Gud eller hans børn at gøre, så møder vi den samme besnærende stemme dybt, dybt inde i os.

Den siger igen: Gud *må* da være tilfreds, han *må* da kunne indse, at havde han ikke haft mig og min gruppe at støtte sig til og blive elsket af, ville situationen være kritisk – for ham!

AT GUD KAN lide os hænger først og fremmest sammen med, at Kristus var villig til at lide for os. At Gud elsker os på grund af Jesus er sagt så ofte, at det føles som den rene selvfølgelighed at gentage det.

Når vi betragter Guds kærlighed som den mest selvfølgelige i verden, gør vi Jesu offer på Golgata til et skuespil – og håner dermed Gud.

Når vi begrunder Guds kærlighed i os selv, i vores retskafne liv, i forhold, som lykkes for os som troende, har Bibelen et ord, der er dækkende for dette: *selvretfærdighed*.

Farisæerne på Jesu tid talte meget om Guds kærlighed. Men de tog ikke imod den, da Jesus viste dem den. Det har farisæerne til alle tider haft problemer med. Vi har det også.

Den sidste farisæer er endnu ikke død. Se fotoet ovenfor – eller gå ud til spejlet!

